

Návrhu »Úřadovny A. Všeobecného pensijního ústavu v Brně«, by byla ku vydobytí pojistného povolena exekuce, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a odmítl návrh na povolení exekuce. Důvody: Podle § 74 zák. čís. 26/29 jest právnickou osobou Všeobecný pensijní ústav v Praze, nikoli však jeho úřadovny, které jen obstarávají věci pensijních ústavů jim svěřené jeho jménem (§ 84 cit. zák.). Návrh na povolení exekuce podala »Úřadovna A. Všeobecného pensijního ústavu v Brně« vlastním jménem, nikoli tedy právní podmět, nýbrž orgán povoláný jen k jeho zastupování, který v exekučním řízení nemůže vystupovati samostatně jako strana (§ 1 c. ř. s., § 78 ex. ř.). Napadené usnesení bylo proto zrušeno jako zmatečné a návrh na povolení exekuce odmítnut.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl, odezíraje od důvodu, ze kterého zrušil usnesení soudu první stolice a návrh na povolení exekuce odmítl.

Důvody:

Podle § 84 písm. d) zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. přísluší úřadovnám Všeobecného pensijního ústavu mezi jiným také »předpisovati, vybírat a vymáhati pojistné«. Z toho plyne, že mohou vystupovati v exekučním řízení za účelem vymáhání pojistného, ovšem nikoli jako samostatné právní osoby, nýbrž jako orgán Všeobecného pensijního ústavu. Třebaže v záhlaví exekučního návrhu uvedena je jako vymáhající strana Úřadovna A. Všeobecného pensijního ústavu a třebaže i v návrhu je žádáno, aby byl povolen vklad zástavního práva pro vykonatelnou pohledávku vymáhající strany, nemůže býti pochybností o tom, že tu Úřadovna vystupuje jen jménem pensijního ústavu ve smyslu uvedeného již místa zákona a nikoli jménem svým vlastním. Není to o sobě dostatečným důvodem k odmítnutí exekučního návrhu, protože i soud první stolice i soud rekursní mohl přes to vydati usnesení, které by bylo vyhovovalo předpisům zákona a stavu věci. V této příčině lze poukázati k důvodům rozhodnutí čís. 3659 sb. a to jmenovitě v tomto případě, kde jde o vymáhání pojistného soudní exekucí. Jinak ovšem bylo by věc posuzovati v řízení sporném a jmenovitě tam, kde by žaloba směřovala proti pensijnímu ústavu, případně jeho úřadovně (čís. 7334, 11239 sb. n. s.).

Čís. 12773.

V případech uvedených v zákonech o stavebním ruchu, zejména i v zákonu ze dne 28. března 1928 čís. 43 sb. z. a n. a v prováděcím nařízení ze dne 17. července 1928 čís. 121 sb. z. a n. není k zastupování státu povoláno ministerstvo sociální péče, nýbrž výlučně finanční prokuratura.

Šlo o exekuci vnučenou dražbou na nemovitost, na níž vázl pro československý stát zákaz zcizení a zavazení podle zákona o stavebním ruchu. Vyrozumění a usnesení v tomto exekučním řízení byla doručována ministerstvu sociální péče. Vyřizuje dovolací rekurs, vrátil Nejvyšší soud spisy, aby exekuční spis byl zaslán finanční prokuratuře.

D ů v o d y:

Podle služební instrukce pro finanční prokuratury (min. nař. z 9. března 1898 čís. 41 ř. z.) a zákona ze dne 8. června 1933 čís. 97 sb. z. a n. není k zastupování státu v soukromoprávních věcech před soudy až na případy, o něž tu nejde, povoláno ministerstvo sociální péče, nýbrž výlučně finanční prokuratura, a to i v případech uvedených v zákonech o stavebním ruchu, zejména i v zákonu ze dne 28. března 1928 čís. 43 sb. z. a n. a v prováděcím nařízení ze dne 17. července 1928 čís. 121 sb. z. a n., jež tu přicházejí v úvahu. Budiž proto zaslán tento exekuční spis Moravsko-slezské finanční prokuratuře v Brně k vyjádření, zda dosavadní řízení v zastoupení státu schvaluje.

Čís. 12774.

Zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. jest tu, byla-li straně nezákonným postupem soudu nebo soudního orgánu odňata možnost před soudem projednávat; nestačí, že žalovaný zameškal prvý rok následkem listivého jednání žalobcova.

(Rozh. ze dne 7. září 1933, R I 509/33.)

Žalovaný, ač řádně obeslán, nedostavil se k prvému roku, pročež byl k návrhu žalobcova dne 10. února 1933 vynesena proti žalovanému rozsudek pro zmeškání podle žaloby. V odvolání uplatňoval žalovaný především zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s. v tom směru, že se žalobcem dne 7. února 1933 mimosoudně vyrovnal, že se žalobce vzdal dalšího uplatňování svého nároku a že dne 9. února 1933 byl v kanceláři právního zástupce žalobcova ujednán věčný klid řízení; že vzhledem k tomuto ujednání se žalovaný nedostavil k prvému roku nařízenému na 10. února 1933, pročež byl proti němu vynesena rozsudek pro zmeškání; že listivým postupem žalobcovým byla žalovanému odňata možnost jednati před soudem. Odvolací soud odvolání zamítl. D ů v o d y: Nelze mluvit o zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s., ježto podle tohoto zákonného ustanovení jest zmatečným rozsudek a jemu předcházející zmatečností dotčené řízení jen tehdy, byla-li straně možnost, projednávat před soudem, odňata nezákonným postupem, zejména opominutým doručením. Žalovaný však byl k roku na den 10. února 1933 řádně obeslán, nebyla mu proto vůbec najmě nikoliv nezákonným postupem odňata možnost projednávat před soudem. Dal-li se žalovaný odvrátiti od dostavení se k soudu úmluvou se žalobcem,